

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת ויקהל פקודי

"ויקהל" ו"פקודי"

פרשיות ויקהל ופקודי נקראות לפעמים מחוברות (כאשר קוראים את שתיהן יחד באותה שבת), ולפעמים נפרדות. מכך שהם נקראות גם נפרדות אנו למדים עניין מיוחד בעבודת ה'. שתי פרשיות אלו עוסקות בעבודת האדם בעולם - העבודה הרוחנית שלו, המתבטאת במאמר חז"ל "אני נבראתי לשמש את קוני" - תפקידי הוא לעשות את רצון ה', וכמו כן עליו לפעול גם בכל עניני העולם שימשו את קונם. אולם בעבודה זו עצמה ישנם 2 אופנים: באופן של "ויקהל" - הקהלה ואיסוף של כל הפרטים לנקודה אחת, ובאופן של "פקודי" - ספירת הפרטים אחד לאחד. על ידי העבודה של "ויקהל" - לגלות בכל עניני העולם את העבודה הכללית של "לשמש את קונם", פועלים את עניין האחדות בכל עניני העולם ועל אחת כמה וכמה את האחדות בבני-ישראל על ידי אהבת ישראל, על ידי כך שמגלים את הנקודה המשותפת (ה"כללית") לכולם. עבודת "פקודי", הבאה לאחר "ויקהל", היא גילוי החידוש המיוחד בכל פרט (לאחר העבודה הכללית המאחדת את כל הפרטים), איך כל אחד מנצל את המיוחד שבו, ובעניינו הפרטי עובד את קונו. מכך שפרשיות אלו באות גם בנפרד אנו למדים כי אין צורך לחכות לשלמות עבודת כל פרט בפני עצמו על מנת לבצע את העבודה של ויקהל (- לגלות את האחדות הכללית בבריאה ובבני-ישראל), שכן גם עבודה כללית זו היא שלמות בפני עצמה.

מחצית השקל בלבד

ברוב השנים המעוברות, נקראת פרשת ויקהל באותה שבת בה קוראים בתורה את פרשת 'שקלים' - הראשונה מארבעת הפרשיות המיוחדות הנקראות סביב חודש אדר. פרשת 'שקלים' היא למעשה קטע קצר מתחילת פרשת כי-תשא בה אנו קוראים על הציווי לתת את תרומת מחצית השקל לצורך קרבנות הציבור שהוקרבו במקדש. יש קשר הדוק בין המסר מפרשת ויקהל - שהוא האחדות, לפרשת שקלים בה אנו מוצאים את הציווי "זה יתנו... עשרים גרה השקל, מחצית השקל תרומה לה". אך כדי להבין זאת, צריך להבין: לכאורה פשוט יותר היה לומר שצריך לתת "עשר גרה"! למה כתוב בתורה שצריך דווקא לתת מחצית מעשרים? אלא שכאשר מדגישים את העניין של 'מחצית השקל' - זה מלמדנו על העניין של אחדות-ישראל. כל יהודי בפני עצמו הרי הוא 'מחצית' בלבד, ועל מנת להיות ל"שקל הקודש" עליו להתאחד עם יהודי שני, כאשר רק שניהם יחד יוצרים שקל שלם. ולא די בהתאחדות עם יהודי אחד נוסף, אלא שיש להתאחד עם כל אחד ואחד מבני-ישראל, עד להתאחדות העם כולו. כל אחד ואחת מבני-ישראל הרי הוא "חלק אלוקה ממעל ממש" - חלק מהקב"ה, כפי שכותב האדמו"ר הזקן בספר התניא. וישנו כלל שכאשר 'תופסים' בחלק מ'עצם' - תופסים למעשה בכולו, כיוון שהוא 'עצם' - אחדות אחת פשוטה. אם כן, כל בני-ישראל הם מציאות אחת מצד זה שהם חלק מהקב"ה חלק מה'עצם'. משום כך, מצוות "ואהבת לרעך כמוך" היא לא רק ליהודי שמכירים וקרוב אלינו, אלא לכל אחד ואחד מבני-ישראל ממש, גם יהודי שנמצא בקצווי תבל, שהרי הוא חלק מה'שקל' שלנו, כולנו מציאות אחת ממש.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

וגם במקרה שיש אצל חבר משהו בלתי רצוי, ויש להוכיחו על כך, הרי הדרך היעילה ביותר לתקן זאת היא על ידי שמשפיעים עליו בדרכי נועם ובדרכי שלום. באהבת ישראל.

היהודי והקב"ה

כדי לפעול את האחדות (ויקהל) בעולם ובבני-ישראל, צריך להתחיל עם האחדות בינינו לבין הקב"ה. זו גם תשובה נוספת לשאלה ששאלנו על הפסוק "עשרים גרה השקל, מחצית השקל תרומה לה". שהרי כל יהודי מאוחד עם הקב"ה בתכלית, עד שהם דבר אחד ממש, ולכן כל יהודי הוא רק חצי, והקב"ה (כביכול) הוא החצי השני. ולכן הקב"ה - ש'התלבש' בעשר ספירות כדי לברוא את העולם - הוא כמו עשר גרה, וכל יהודי ויהודי, הכלול מעשר כוחות הנפש (חכמה, בינה, דעת וכו' שהם כוחותיו הנפשיים של האדם) - הוא גם עשר, ודווקא על ידי איחודם יחד הרי הם נעשים ל"עשרים גרה" - שקל הקודש, שקל שלם. ואנו רואים התאחדות זאת בכל יום ויום מחדש:

הדבר הראשון שיהודי עושה מיד כשהוא מתעורר, עוד לפני שהוא מספיק אפילו לחשוב, הוא לומר "מודה אני". באמירה זו יש את העובדה שההתאחדות המוחלטת עם הקב"ה היא מציאות הבאה עוד לפני עשייה ועבודה כל שהיא.

וזהו גם הדיוק בנוסח "מודה אני לפניך", שמתחיל עם עניין ההודאה (כאשר המילה הראשונה היא "מודה"), ולא עם "אני לפניך" - שמכיוון שזה שכל יהודי מאוחד בתכלית עם ה' ("אני לפניך") הוא דבר פשוט, ואין צורך להדגיש זאת, לכן מתחילים, מקדימים ומדגישים רק את העבודה הנדרשת מאתנו - "מודה", להודות לה', ואחר כך בא גם מה שכבר ברור לנו "אני לפניך" - מאוחד איתך בתכלית. ההתאחדות עם ה' היא עניין כללי (כמו "ויקהל", המרמז על עבודה כללית), הבא "מיד כשניעור משנתו", ומהווה את ההקדמה לעבודת היום כולה.

ובאותו עניין יש להוסיף גם את מה שמגדיר הרמב"ם "ישנים... בהבלי הזמן" - שהם אלו הנתפסים להבלי העולם הזה במקום לפעול את פעולתם ושליחותם בעולם. שגם משניה זו יש להתעורר, ואיך מתחילים להתעורר ממנה? על ידי שזוכרים שאנחנו דבר אחד ממש עם הקב"ה, שהרי אנחנו "חלק אלוקה ממעל ממש"!

דרגות בצדקה

ההוראה לפועל הנלמדת מפרשת שקלים היא, שיש להוסיף בנתינת הצדקה, שהרי בנתינת הצדקה יש כמה דרגות, ותמיד ניתן להוסיף בה: מעשר, חומש ועד "כל אשר לאיש ייתן בעד נפשו". אם כן, בכל דרגת נתינת צדקה בה אנו מצויים, עדיין ניתן להוסיף על כך, ולתת עוד יותר. וההחלטה וההתחלה בנוגע להוספה שתהיה עוד בשבת זו, התחלה באופן המותר בשבת, על ידי נתינת מאכל ומשקה וכיוצא בזה.

גם על אופן הנתינה יש לנו הוראה מפרשת שקלים, המדברת על נתינת מחצית השקל לצורך קרבנות ציבור: על הפסוק "אדם כי יקריב מכם קרבן לה' " מפרש האדמו"ר הזקן שאם אדם רוצה להקריב - משמע, להתקרב אל ה', מה עליו לעשות? "מכם קרבן לה'" - לתת "מכם" - לתת מעצמו וממציאותו לה', לתת את כל מציאותו לה'.

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

ומזה מובנת ההוראה למעשה בפועל, שנתנית הצדקה וגמ"ח צריכה להיות באופן שמכניס בנתינה זו את כל עשר כוחות נפשו. לא רק לתת בפועל, אלא 'להכניס' בזה את כל-כולו: לדבר על כך, לחשוב על כך, ולהיות נתון לזה לגמרי, ואז יעשה הקב"ה את הצדקה שלו ויקבץ את כל בני-ישראל לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלמה "קהל גדול ישובו הנה".
(ע"פ שיחת ויקהל, ה'תשנ"ב)

... הגיע זמן קיבוץ הגלויות (מדברי הרבי - גם ב"בלתי מוגה")

הדגשה מיוחדת לעבודה זו של 'ויקהל' - רואים במיוחד בשנים האחרונות כשנוכחים איך נעשה בעולם "ויקהל" כפשוטו - כאשר ישנו קיבוץ גלויות של היהודים מכל העולם שעולים לארץ הקודש, ועליה שהיא באין-ערוך לכל העליות שהיו בדורות שלפני זה, ובחסד וברחמים, אף שנשארה מדינה אחת או שתי מדינות שעדיין צריכים לברוח משם בהיחבא. ובוודאי ישפיע המצב שברוב מדינות העולם על כל מדינות העולם, שמכולם ממש יצאו ויבואו לארצנו הקדושה מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף [=ואכן, זמן קצר לאחר שיחה זו של הרבי מה"מ, הותרה היציאה גם מתימן וסוריה] ועד שעומדים כבר בגמר ושלימות ה"ויקהל משה (גואל ראשון הוא גואל אחרון) את כל עדת בני ישראל", ומתחיל מרבתינו נשיאינו - שבמשך זמן הגלות לא עלו לארץ ישראל (גם לא לביקור בלבד... ונסיעתו של כ"ק מורי חמי אדמו"ר [=הרבי הקודם] לארץ ישראל - לא הייתה לשם ביקור בארץ ישראל, אלא, כפי שהסביר בעצמו במכתבו הידוע, שביציאתו ממדינה ההיא (=רוסיה) ניטלה ממנו האפשרות לבקר בהיכלי קודש ציוני הוד כבוד אבותיו נשיאי החסידות, ולכן ברצונו לבקר במקומות הקודש בארץ הקודש), עד גמר ושלמות קיבוץ גלויות של כל בני ישראל, מכל ארבע כנפות הארץ, בגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקנו.

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

- להשתדל באהבת ישראל, גם ליהודי הנמצא בקצווי תבל.
- לפעול את האחדות בינו לבין קונו, החל מרגע שניעור משנתו ואומר "מודה אני" בבוקר.
- להתעורר מ"הבלי הזמן" ולדעת שאנו חלק ממש עם הקב"ה.
- להוסיף בנתינת הצדקה באופן של "כל אשר לאיש ייתן בעד נפשו" - ולהתחיל בזה עוד בשבת על ידי נתינת מאכל ומשקה, ובנתינת הצדקה להכניס את כל עשר כוחות הנפש.

בזכות נשים: 0523.973.770 DvashMalchus@gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד